

[Justitsministeren]

tage sig af. Alt dette medfører selvfølgelig, at der kan være situationer, hvor nogle synes, at der sker overtrædelser, uden at politiet er der. Det har vel aldrig været anderledes, og jeg tror heller ikke, det er tænkeligt, at det kan blive anderledes, men selvfølgelig er det politiets opgave at håndhæve loven.

Det er, hvad jeg skal sige om færdselsgrænser i denne forbindelse, bortset fra en enkelt ting. Fru Margrete Auken kom ind på spørgsmålet om forurening på en måde, som nærmest kunne lyde, som om vi ikke interesserede os for forurening. Det mener jeg absolut man skal gøre, men det er der jo også diskussion om. Fru Margrete Auken nævnte i forbindelse med forslaget om de 120 km på motorveje, at man dér ikke tog hensyn til forureningen. Jeg har lagt mærke til i den debat, der har fundet sted efter færdselslovens ikrafttræden, at nøjagtig det samme anføres fra modstanderside, nemlig at 50 km-hastighedsbegrænsningen, som fru Margrete Auken foreslog, fremkalder forurening. Det skal jeg ikke dømme om her, men forurening er jo ikke noget entydigt.

Det undrer mig i øvrigt lidt, at en saglig redegørelse, der svarer på det, jeg er blevet anmodet om, skal være oplæg til noget, der bare kan minde om en ophidset debat. Der var nogle, der også, tvært imod hvad de plejer at gøre, åbenbart følte, at de gjorde denne sag den bedste tjeneste ved at være så ophidsede som muligt i tonefaldet. Hr. Jimmy Stahr, som jeg betragter som et særdeles fredeligt menneske, fremkom med nogle udtalelser, hvori jeg havde svært ved at genkende de formuleringer, han plejer at anvende.

Det er altid lidt mærkeligt at høre hr. Jimmy Stahr, der er et glad menneske, beskyldt os andre for et vist lyssyn, og det, der gik igennem hr. Jimmy Stahrs tale, var vel, at vi – eller jeg – var i besiddelse af et vist lyssyn. Det vil jeg gerne vedkende mig, både når det drejer sig om denne lovgivning og anden lovgivning. Jeg tror meget på sund fornuft, også hos dem, der færdes i trafikken, og det kan medføre, at jeg over for nogle ting måske har mindre tilbøjelighed til at ønske restriktioner, som jeg ikke mener altid styrker den ansvarlighed, der skal være hos mennesker. Det kan man så kalde et lyssyn, men jeg mener også, det er en tiltro til andre mennesker, i dette tilfælde trafikanterne.

Jeg synes også, vi har et vist grundlag for at sige, at arbejdet jo i hvert fald ikke har været forgæves. Jeg skal ikke gentage, hvad der står i redegørelsen vedrørende hele den virksomhed, der har fundet sted for at bringe ulykkestallene ned, men vi havde i forbindelse med Rådet for Større Færdselssikkerheds 50 års dag lejlighed til at se på, hvad en virkelig intensiv indsats, som Rådet for Større Færdselssikkerhed har gjort igennem 50 år, kan føre til, når man sammenligner det oprindelige grundlag med det, vi er nået frem til.

Lad mig nævne et par tal i den forbindelse, selv om de er gamle, nogle af dem altså, for vi skal jo helt tilbage til 1935. Dengang havde vi 130.000 biler og motorcykler her i landet. I dag, eller rettere sagt i 1984, har vi 1,7 millioner, og tallet er stigende, og hr. Jimmy Stahr vil kunne regne ud, at det er mange procents forhøjelse, der her er tale om, fra de 130.000 og til de 1,7 millioner. Hvis vi ser på færdselsuheldene i 1935, var der dengang 14.000 – 281 dræbte og 6.371 tilskadekomne. Hvis vi ser på antallet af færdselsuheld – og jeg tror man må sige, at statistikken er blevet bedre igennem dette halve århundrede – så var vi i 1984 på et tal, der lå højere end de 14.000, nemlig 36.000, og der var 665 dræbte og godt 13.000 tilskadekomne.

Se, hvorfor nævner jeg nu det? Ikke for at sige, at alt er i orden, og det fremgår heller ikke af min redegørelse. Men jeg vil gerne medvirke til at give en opmuntring til dem, der udfører et dagligt arbejde her i landet for at nedbringe ulykkestallene, og vise, at det virkelig hjælper noget. Det er i dette tilfælde Rådet for Større Færdselssikkerhed. Det kan i andre situationer være politiet, som skal gøre en indsats, og modtagelsen af politiet bliver selvfølgelig ikke altid den behageligste, når de standser folk, men de gør altså en stor indsats for at sikre, at reglerne overholdes her i landet. Det er domstolene, det er justitsministeriet, det er de andre ministerier, som har med færdslen at gøre, dvs. ministeriet for offentlige arbejder og miljøministeriet. Det er da også en opfordring til dem, der skal beklæde det nye arbejde i færdselssikkerhedskommissionen, om at anstrenge sig videre med hensyn til at få gode ideer, som vi selvfølgelig så er åbne over for. Jeg synes ikke, der er grund til at sige, at det er et forgæves